

At Wollstonecraft tar til orde for like muligheter og forklarer forskjeller mellom kjønnene med henvisning til sosiale og kulturelle forhold, taler til fordel for å betrakte henne som likhetsfeminist. Wollstonecraft kombinerer imidlertid kamp for kvinners rettigheter og økonomiske uavhengighet av menn med støtte til kjønnsbasert arbeidsdeling. Spesielt iøynefallende i dag er nok at hun mener kvinner har en morsplikt som samfunnsborgere. Først og fremst er alle mennesker fornuftsvesener med plikt til å behandle andre fornuftsvesener med gjensidig respekt. Kjønnene har likevel særskilte plikter som medlemmer av et samfunn, og for kvinners del knyttes altså disse pliktene til husholdet og oppdragelsen av barn (Wollstonecraft, 1792/2003, s. 217). Anvendt på vår tids diskusjon om deling av foreldrepermisjon synes Wollstonecrafts standpunkt å tale til fordel for at mor bør ha en større kvote enn far.

Det er delte meninger om hvordan Wollstonecrafts forsvar for kjønnsbasert arbeidsdeling best kan forstås. Noen tolker standpunktet som uttrykk for en ufullstendig frigjøring fra mannsdominerte samfunnsstrukturer. Tross vektleggingen av likeverd og kravet om like rettigheter tilskrives kvinner likevel spesielle plikter knyttet til familiens privatsfære under mannens herredømme (Brace, 2000, s. 434–435, 454). Ut fra denne tolkningen kan vi si at Wollstonecraft er en likhetsfeminist som ikke har tatt steget fullt ut.

Andre legger vekt på at Wollstonecraft kaller morsplikten en borgerplikt, og tolker standpunktet hennes som en overskridelse av skillet mellom privat og offentlig (Halldén, 2007, s. 90–91). En borgerplikt er en plikt vi har som del av et politisk fellesskap heller enn som privatperson. Når morsplikten karakteriseres som

borgerplikt, kan det tyde på at poenget først og fremst er å oppvurdere morsrollen til en viktig samfunnsfunksjon. I så fall er støtten til kjønnsbasert arbeidsdeling et typisk forskjellsfeministisk trekk ved Wollstonecrafts tenkning. I kombinasjon med de klare likhetsfeministiske trekkene innebærer denne tolkningen at hun unndrar seg entydig klassifisering som det ene eller det andre.

Det er også vanlig å se Wollstonecraft som en representant for *klassisk liberal feminisme*. Klassisk liberale feminister vektlegger at staten ikke skal forskjellsbehandle kvinner og menn, men at den ellers skal begrense sin inngripen i måten privatpersoner samhandler på. Statens tvangsmakt bør brukes for å beskytte enkeltindividers rett til frihet, og så lenge ingen handler under tvang, bør personer av ethvert kjønn ut fra dette synet ha lov til å inngå kontrakter og avtaler uten innblanding fra offentlige myndigheter.

I vårt århundre har en slik tenkemåte blitt brukt til å forsvare rett til selvbestemt abort (Tabarrok, 2002), til å benytte assistert befruktning eller surrogati (McElroy, 2002), til å selge seksuelle tjenester (Almodovar, 2002) og til å frembringe og publisere pornografisk materiale (Strossen, 2002). Den har også blitt brukt til å kritisere lovgivning som forsøker å korrigere et kjønnsdelt arbeidsmarked eller å minke lønnsforskjellene mellom kvinner og menn (Epstein, 2002). De som forsvarer disse standpunktene, forsvarer ikke nødvendigvis en teori om naturlige rettigheter, men de er alle sammen opptatt av at staten ikke skal diskriminere med utgangspunkt i kjønn. Alle voksne personer har krav på like rettigheter og på å bli vurdert på like vilkår ved ansettelse til offentlige stillinger. Hva privatpersoner velger å bruke egen kropp til, eller hvilke avtaler de velger å gjøre med